

12 MART'TAN BU YANA
DÜNYADA
ve
TÜRKİYE'DE
SİYASÎ DURUM

Şafak

YAYINLARI

No. 1

Aralık 1971

EMPERYALİZM TOPTAN ÇÖKÜŞE GİDİYOR

Dünyadaki her gelişme emperyalizmin toptan çöküşe gittiği bir çağda yaşadığımızı gösteriyor. Dünya halklarının baş düşmanı Amerikan emperyalizmi derin bir buhran içine yuvarlanmıştı. Amerikan parasının değerinin fiilen düşürülmesi bu buhranın son belirtilerinden biridir. İşçi ücretleri ve fiyatlar üç ay süreyle dondurulmuş, yeni gümrük duvarları konmuştur. Son olarak yabancı ülkelere uygulanan kredi faizleri iki misline çıkarılmıştır. İkinci Dünya Savaşından beri görülmedik bir şiddete ulaşan buhran, bütün emperyalist tekellere ve devletlere yayılmaktadır. Diğer yandan emperyalistler arası gelişmeler de şiddetlenmektedir.

Emperyalist ülkeler, buhranın yayılmasını önlemek için, bir yandan, Amerikan emperyalistlerini desteklerken, öte yandan alınan tedbirlere tep-

ki göstermektedir. Amerikaya ihraç e-
dilen malların azalmasına yolaçan bu
tedbirler, diğer emperyalist ülkele-
rin sanayilerini yeni bir buhran dal-
gısıyla tehdit etmektedir. Bu tehdit
etkilerini göstermeye başlamıştır. Em-
peryalist ülkelerde üretim düşmekte,
buna bağlı olarak işsiz yığınların
sayısı hızla kabarmaktadır. Avrupalı
emperyalistler ikide bir toplanarak,
buhrana çareler arıyorlar. Kanada hü-
kümeti, Amerikan emperyalistlerinden
yeni gümrük resmi artışlarının Kanada-
da mallarına uygulanmamasını talep e-
diyor. Bu talebin reddedilmesi üzeri-
ne, Kanada ekonomisinin ciddi bir bu-
nalıma düşeceğini itiraf ederek tela-
şını açıkça belirtiyor. Amerikan ve
Japon emperyalistleri arasındaki pa-
zarlıklar, bir sonuca ulaşmaksızın
sürüp gitmektedir. Emperyalist ülke-
lerin eşit hızla gelişmediği bir kez
daha kendini göstermektedir. Bütün
dünyada emperyalizmin baş temsilcili-

ğini yapa gelen Amerikan emperyalist-
leri gerilerken, Alman ve Japon em-
peryalistleri daha da güçlenmektedir.
Bu iki ülkenin ekonomileri emperya-
list saldırı siyasetinin gerektirdi-
ği biçimde askerileşmektedir. Alman
ve Japon militarizmi şiddetlenmekte,
Amerikan emperyalizminin bu başlıca
iki yamağı, Avrupa ve Asya'da emper-
yalist saldırı tehdidinin merkezleri
haline gelmektedir.

Amerikan emperyalizminin ABD hal-
kı üzerindeki baskı ve sömürüsü son
derece ağırlaşmaktadır. ABD halkının
bu baskı ve sömürüye karşı mücadelesi
şimdiye kadar görülmedik bir düze-
ye yükseldi. Son aylarda ABD'de kit-
le grevleri görülmedik bir gelişme
gösterdi. Onbinlerce liman işçisinin
ve bütün sanayi kollarında yüzbinler-
ce işçinin uzun süreli grevleri, ABD
e. onomisini büsbütün sarstı. ABD'de-
ki Afrikalı halk, ırkçı baskılara
şiddetle karşı koymaktadır. Ağırlaşan

hayat şartları ve şiddetli işsizlik, ezilen sınıfların mücadelesine büyük hız verdi. Amerikanın saldırı siyasetine ve Vietnam'da yürütülen haksız savaşa karşı halk yığınları, ilerici aydınlar, gençlik başkaldırmaktadır.

Sosyal emperyalizm de bütün dünya da gerilemektedir. Doğu Avrupa'nın bağımsızlığına düşkün halkları, sosyal emperyalizmin hakimiyetine karşı çıkmakta, bu ülkelerde proletarya diktatörlüğünün yeniden kurulması için harekete geçmektedir. Polonya'da ki devrimci işçi fırtınası, sosyal emperyalizmin hakimiyetine ve onun kuklalarının yönettiği yeni burjuva diktatörlüklerine karşı yürütülen mücadelelerin ilk önemli örneğidir. Romanya hükümeti, sosyal emperyalizmin baskılarına karşı koymakta ve bağımsızlığını kararlılıkla korumaya çalışmaktadır. Romanya devlet başkanı Çavuşesku'nun, sosyal emperyalistlerin "tek merkezden yönetim" ve "mü-

dahele" teorilerine cesaretle karşı çıkması ve Çin Halk Cumhuriyetiyle dostluk ilişkilerini geliştirmesi, Sovyet modern revizyonist kliğine ağır bir darbe indirmiştir. Son olarak, Temesvar'da yapılan toplantı sonunda, Romanya ve Yugoslavya hükümetleri ortak bir bildiri yayınlayarak, Amerika ve Sovyetler Birliği'nin, başka ülkelerdeki bütün üs ve askeri birliklerini geri çekmelerini ve askeri blokların dağıtılmasını istemişlerdir.

Ortak Pazar tipi, uluslararası kapitalist bir teşkilat olan KOMEKON içindeki çelişmeler şiddetlenmektedir. Sovyetler Birliğindeki yeni tekelci kapitalist iktidar, KOMEKON aracılığıyla, Doğu Avrupa ülkelerini kendi ekonomisine bağımlı kılmaya ve kendi sanayisinin pazarı olarak tutmaya çalışmaktadır. Doğu Avrupa'nın burjuva iktidarlarysa, bir yandan Sovyetler Birliğinden, diğer yandan KOMEKON'un

diğer ortaklarından birşeyler kopar mayaya çalışırken, diğer yandan da Batılı emperyalistlerle ilişkilerini geliştirmek için, mümkün olduğu kadar serbesti kazanmaya gayret etmektedirler. Bu durum, KOMEKON içindeki çelişmeleri arttırmakta, modern revizyonizmin merkezi olan Sovyet burjuva kliğiyle kuklalarının arasını açmaktadır. Doğu Avrupa'nın kapitalist iktidarları, sermaye yatırımlarını artırmak ve mallarını satacak pazarlar bulmak için, Sovyetlerden bağımsız hareket etmek istemektedirler.

Diğer taraftan, Sovyet modern revizyonist kliğinin Batı Alman militaristleriyle anlaşma yaparak, Demokratik Alman Cumhuriyetinin menfaatlerini feda etmeye her zaman hazır olduğunu göstermesi, tepkilere yol açmaktadır.

Bütün bunlara bağlı olarak, sosyal

emperyalistlerin hakimiyet ve baskılarını haklı göstermek için uydurdıkları "teoriler" iflas etmektedir. Brejnev'in meşhur "uluslararası proletaryanın öncü müfrezesi olarak sosyalist ülkelere müdahale" teorisi iflas etmiştir.

Sosyal emperyalistlerin yayılma ve geri kalmış ülkeleri kendine bağımlı kılma politikası da gittikçe açığa çıkmaktadır. Sovyet yönetici kliğinin Orta Doğu ve Akdeniz'i kendi nüfuz alanı içine almaya yönelen emperyalist politikasına karşı, özellikle Arap ülkelerinin ve halklarının tepkisi güçlenmektedir. Arap ve Filistin halklarının ABD emperyalizmine ve işgalci İsrail saldırganlarına karşı savaşma azmi yükseldikçe, halkların kurtuluşuna karşı olan, sosyal emperyalizmin gerçek yüzü daha fazla açığa çıkmaktadır.

Çöküşe giden Amerikan emperyalizmi

ve Sovyet sosyal emperyalizmi birbi riyle hem dalaşmakta, hem işbirliği yapmaktadır. Dünyayı paylaşmak için dalaşıyorlar. Kurtuluş savaşlarına ve sosyalizmin kalesi Çin Halk Cumhuriyetine karşı ise işbirliği halindedirler. Rogers planı üzerinde anlaşmaları, bu işbirliğinin Orta Doğu'da Arap ve Filistin halklarına karşı uygulanmasıdır. Japon militaristlerinin ve Hint gericilerinin, Çin Halk Cumhuriyetine ve diğer Asya halklarına karşı desteklenmesi ise, bu işbirliğinin Asya'daki uygulamasıdır.

SOSYALİZM BÜTÜN DÜNYADA ZAFERE İLERLEMEDİR

Emperyalistlerin Çin Halk Cumhuriyetini tecrit politikası, özellikle son yıl içinde tam bir iflase uğradı. Emperyalist ülkeler ve uyduları dahi, Çin Halk Cumhuriyetiyle diplomatik ilişkiler kurmak, Çin hal-

kının tek meşru temsilcisinin Çin Halk Cumhuriyeti olduğunu kabul etmek zorunda kalmaktadırlar. Amerikan işgali altındaki Tayvan'ın kukla Çin Kay-şek kliği yalnızlık batağına daha fazla gömülüyor. Tayvan'ı mutlaka kurtarma azminde olan Çin halkı, bu yolda başarıyla ilerliyor.

Çin Halk Cumhuriyetini tecrit politikasının iflase uğreyişinin bir işareti de, Nikson'un Çin'e gitmek zorunda kalmasıdır. ABD emperyalistleri, bükemediği eli öpmekte ve bir yandan da Çin Halkına karşı yeni ter-tipler hazırlamaktadır. Nikson'un Çin'e gitmesi, Kore Emekçiler Partisi başkanı Kim İl-San'ın belirttiği gibi, Çin halkının bir zaferi olduğu kadar, bütün dünya halklarının da zaferidir. Bu seyahat bir galibin ilerlemesi değil, bir mağlubun perişan olarak geri çekilmesidir. Emperyalistler, Çin Halk Cumhuriyetinin varlığını yok sayma politikalarının

iflas etmesi üzerine, bu politikayı terketmek zorunda kaldılar. Bu olay Çin Halk Cumhuriyetinin devrim safında bir kaya gibi sağlam durmasının ve bütün tehditleri yenilgiye uğratmasının sonucudur. Çin güçlü bir ülkedir. Çünkü dünya halklarının haklı davasının kalesidir. Başında Mao Zedung Yoldaşın bulunduğu Çin Halk Cumhuriyeti ve Çin Komünist Partisi dünya halklarının kurtuluş mücadelesini daima desteklediler. Emperyalist baskı ve sömürüye karşı her mücadelenin safında yer aldılar ve proleter enternasyonalizminin büyük kızıllı bayrağını her zaman yüksek tuttular. Emperyalizm ve sosyal emperyalizmin bütün üs ve askerlerini yayıldıkları ülkelerden çekmesini istediler ve bütün nükleer silahların kayıtsız şartsız imhasını talep ettiler. Çin Halk Cumhuriyeti büyük devlet güvenizmini kararlı bir tavırla reddetmiştir. Büyük olsun, küçük

13
olsun, bütün ülkelerin eşitliğini savundu ve kendi tutumuyla da bunu ispatladı. Çin Halk Cumhuriyeti nükleer silahların bir baskı aracı olarak kullanılmasına karşı çıktı. Nükleer silahları nükleer bir devlet olmak için değil, nükleer tehdidi etkisiz kılmak ve anayurdu savunmak için imal etti. Yeryüzündeki bütün nükleer silahların kayıtsız şartsız derhal imha edilmesini istemesi bu tutumunda kesinlikle samimi olduğunu bütün dünyaya ispat etti. İşte bütün bunlar sayesinde ki, Çin Halk Cumhuriyeti, bağımsızlığını savunan ve kurtuluş mücadelesi veren bütün ülkelerin dostluğunu kazanmıştır. Bütün dünya halkları, Çin Halk Cumhuriyeti ne hararetli ve derin dostluk besliyor. Çin'in bütün dünyada gerçek dostları vardır ve bunlar hızla çoğalmaktadır. Bu gelişme, emperyalist ülkelerin yalnızlık çukuruna daha fazla batması, çöküşe daha fazla yaklaşma-

sı demektir. Başta Amerikan emperyalizmi olmak üzere, bütün emperyalist devletlerin ve merkezinde sosyal emperyalist Sovyet kliği olan bütün modern revizyonizmin tecrit edilmesi ve çöküşe itilmesi politikası zafer üstüne zafer kazanarak hedefe ilerlemektedir.

Çin Halk Cumhuriyetinin kısaca özetlediğimiz bu politikasının zafer üzerine zafer kazanmasının sebebi nedir? Çünkü, bu politika Marksizm-Leninizme dayanmaktadır. Dünya halklarının kurtuluşunu kesinlikle desteklemekte, proleter enternasyonalizmi ne daima bağlı kalmakta ve bütün çelişmelerden sonuna kadar yararlanmaktadır. Çin Halk Cumhuriyeti, ABD emperyalizmiyle sosyal emperyalizm arasındaki, Amerikan emperyalizmiyle diğer emperyalist ülkeler arasındaki, her türden emperyalist devlet ile onlara bağımlı ülkeler arasındaki çelişmelerden sonuna kadar yarar-

lanmaktadır. Ancak böyle bir politika başlıca iki büyük emperyalist devlet olan, Amerikan emperyalizmi ve Sovyet sosyal emperyalizmini tecrit edebilir ve çöküşlerini hızlandırarak bütün dünyada halkların kurtuluşuna ve sosyalizmin zafere ilerlemesine hizmet eder.

Çin Halk Cumhuriyetinin uyguladığı Marksist-Leninist politika sonucu kendisine karşı kullanılan tecrit silahı, Amerikan emperyalistleri ve modern revizyonistlerin ellerinden alınmış ve namlu şimdi emperyalistlere çevrilmiştir. Çin Halk Cumhuriyetinin Birleşmiş Milletlerdeki yerinin 22 yıllık gecikmeden sonra kendisine verilmesi, bu yolda kazanılan en son ve önemli bir başarıdır. Amerikan emperyalistlerinin bütün dalaverelerine rağmen, Çin Halk Cumhuriyeti, Çin halkının tek temsilcisi olarak Birleşmiş Milletlerdeki yerine kavuşmuş ve Amerikan kuklası gerici Çan Kay-şek kliğinin tem-

silcisi Birleşmiş Milletlerden kovulmuştur. Bu haklı karar alınırken Amerikan emperyalistleri ve uşakları "kızgın bir tavanın içinde sıçrayan böcekler gibi" hop oturup hop kalkmışlar ve bozguna uğramışlardır. Arnavutluk temsilcisi yoldaşın belirttiği gibi, bu tarihi karar "Amerikan emperyalizmi için büyük bir hezimet tir". Amerikan emperyalizminin hakimiyeti altındaki bazı hükümetlerin dahi Amerikan karar tasarısından yana oy kullanmaması, Amerikan emperyalizminin nasıl hızla tecrite gittiği ne ve uşakların dahi efendilerine ka fa tutabildiklerini göstermektedir.

ASYA, ORTADOĞU, AFRİKA VE LATİN AMERİKA

Bu durumda emperyalistler yeni ter tipler peşinde koşmakta, sinsi saldırılar hazırlamaktadır. ABD emperyalistleri şimdi de "Bir Çin, Bir Tayvan" formülünü ortaya atmaktadır. Böylece Çin toprağının bir parçası olan

Tayvan'ı kukla Çan Kay-şek kliği yönetiminde Amerikan boyunduğu altında tutmak için yeni bir tertip tezgahlıyorlar. Bütün bu çabalar boşuna dır. Çin halkı Çin toprağının bölünmez bir parçası olan Tayvan'ı Amerikan işgalinden, Çan Kay-şek gerici yönetiminden mutlaka kurtaracaktır. Öte yandan, Çin'i kuşatma politikası devam ettirilmektedir. Japon emperyalistlerinin Kore ve Çin'e karşı saldırı emelleri azgınlaştırılıyor. Japon militarizmi kaçınılmaz olarak, Amerikan emperyalistlerinin yamağı olan Japon militaristleri, Çin'e karşı Sovyet sosyal emperyalist kliği tarafından da desteklenmektedir. Japonya ve Sovyetler arasındaki işbirliği yeni görüşmelerle ve anlaşmalarla geliştirilmektedir. Emperyalistlerin Çin'e karşı Asya'da kurdukları ikinci üs Hindistan'dır. Hindistan'ın başına çöreklenen gericiler, hem Amerikan ve İngiliz emperyalistlerinin, hem de sosyal emperyalistlerin desteğini al

maktadır. Doğu Pakistan'da çıkarılan gerici iç savaş Hint gericileri ve sitasıyla kışkırtılmış ve milyonlarca insanın ıstırap ve sefaleti pahasına geliştirilmiştir. Bengal'da yürütülen mücadele, emperyalizme ve toprak ağalığına karşı, devrimci bir savaş olmayıp, Doğu Pakistan'ı Çin'e karşı gerici bir üs haline getirmeye yönelik gerici bir savaştır. Çöküşe giden emperyalizm debelenirken bazı ülkelerde yığınları gerici amaçları yönünde tahrik edebilmektedir. Bir yıl kadar önce Bengal işçi ve köylüleri Marksist-Leninistlerin önderliğinde yerli toprak ağalarına ve Pakistan hükümetine karşı silahlı mücadeleye girişirken, bugün hürriyet kahramanı olarak ortaya çıkan Mucibürrahman, Pakistanlı gericilerle birleşip, bu hareketi ezmeye kalkışmıştı, O zamanlar, yapılacak seçimler sonucunda başbakan olma hayalleri peşinde koşan Rahman ve temsil ettiği Bengal gericileri, halk savaşına şiddetle kar

şı çıkıyorlardı. Bugün, hem Hint, hem Pakistan gericilerine, hem de Bengal toprak ağalarına ve burjuvazisine karşı savaşan Bengal halkı zafere ulaşacaktır. "Bengla Deş" hareketi, Doğu Pakistan'daki toprak ağalarının ve büyük burjuvazinin emperyalizmle birleşen menfaatlerini savunan gerici bir harekettir ve Bengal halkını temsil etmez. Bütün emperyalistlerin Mucibürrahman'ı desteklemesi, bu hareketin bir milli kurtuluş mücadelesi olmadığını gösteriyor. Bu hareketin Çin'e karşı tavrı ve Çin Halk Cumhuriyetinin bu olaydaki tutumu konusunda edindiğimiz eksik ve yanlış bilgiler, daha önce Mart ayında yanlış bir tahlilde bulunmamıza yol açtı. Bu olay, bize etraflı ve doğru bilgi sahibi olmadan bir şey hakkında yargıya varmanın ne kadar hatalı olduğunu öğretmektedir.

Bugün, Sovyet sosyal emperyalistlerinin besleyip, silahla donatarak desteklediği Hint gericileri, Pakistan'a karşı saldırıya geçmişlerdir. Amaçları,

Doğu Pakistan topraklarını işgal etmek ve bu toprakların üzerinde Çin Halk Cumhuriyetine karşı bir üs yaratmaktır. Ancak, dünya halkları, Sovyet sosyal emperyalistlerinin desteklediği Hint gericilerini değil, Emperyalist müdahaleye karşı duran Pakistan halkını destekliyor.

Asya'da Çin Halk Cumhuriyetini kuşatma ve milli kurtuluş hareketlerini bastırma hayali tamamen iflase uğramaktadır. Vietnam, Laos ve Kamboçya halkları Amerikan emperyalizmi ve işbirlikçilerine karşı zafer üstüne zafer kazanmaktadır. Hindici ni'deki yenilgisini hazmedemeyen Amerika, şimdâ bu bataktan nasıl kurtulacağını telâşına düşmüştür. Gene Asya'da Filipinler, Endonezya, Malezya, Tayland, Birmanya ve Hindistan'da yürütülen silahlı mücadele, halk savaşının ateşini tutuşturmakta ve emekçi yığınları devrim yolunda seferber etmektedir.

Asya'da devrim ateşinin hızla yayıldığı diğer bir bölge de Orta Doğu'dur. Orta Doğu ve Akdeniz'deki gelişmeler yurdumuzu da çok yakından ilgilendiriyor. Amerikan emperyalistleri ve sosyal emperyalistler, Orta Doğu'yu kendi nüfuz alanları yapmak için birbirleriyle amansız bir silahlanma yarışı ve çatışma içindeler. Her iki siyasetçi de, tıpkı Mussolini gibi Akdeniz'i bir "Mare Nostrum" (Bizim Deniz), yani kendi denizleri yapma emelindedir. Bu sebeple, Amerikan emperyalizmi ve sosyal emperyalizm arasındaki çelişmeler şiddetlenirken, bunlarla bütün Orta Doğu ve Akdeniz ülkeleri halklarının bütünü arasındaki çelişmeler de şiddetlenmektedir. ABD İsrail saldırganları vasıtasıyla Arap topraklarını işgal etmiştir. Gene Amerikan emperyalistleri, İspanya, Portekiz ve Yunanistan'dan sonra yurdumuzda da faşist bir iktidar gerçekleştirecek, bölgedeki baskısını şiddetlendirmiştir. İsrail, Türkiye ve Yunanistan'la bera-

ber Orta Doğu'nun diğer gerici faşist devletleri olan İran ve Ürdün, Orta Doğu halklarının kurtuluş mücadelelerine karşı Amerikan kuklası bir blok meydana getiriyorlar. Türkiye, Yunanistan, İsrail, İran ve Ürdün gizli bir ittifak içinde birleştirilmektedir. Türkiye'deki Amerikancı faşist iktidar, orduyu Amerikan emperyalizminin Orta Doğu'daki jandarma gücü olarak savaşa sürebilir. Gene İran ordusu Amerikan emperyalistleri tarafından yeni silah ve araçlarla donatılmaktadır.

Öte yandan, sosyal emperyalistler, kendi nüfuz alanını genişletmek ve Orta Doğu'ya hakim olmak amacıyla, Arap devletlerinin burjuva iktidarlarını kendine bağlamaya çalışıyor. Amaçları Orta Doğu'da devrimci akımların ezilmesi ve sosyal emperyalizmin işbirlikçisi burjuva iktidarlarının kurulmasıdır. Sovyet burjuva kliği, devrimci hareketleri bastırmada Ame-

rikan emperyalizmiyle işbirliği ediyor. Sosyal emperyalizmin işbirlikçisi iktidarların kurulması noktasında ise, Amerika ile amansız bir çatışma içindedir. Bu tutuma yalnız Arap Marksist-Leninistleri değil, Arap milliyetçileri ve milliyetçi Arap rejimleri de tepki göstermektedir. Orta Doğu da Amerikan emperyalistleri yanında, ikinci emperyalist tehdit olan sosyal emperyalizmin yayılması, Orta Doğu halklarının kurtuluşu karşısındaki engellerden birinin büyümesinden öte bir anlama gelmez. Devrimci politika, bütün dünyada Amerikan emperyalizmini ve sosyal emperyalizmi tecrit ederek yıkılışlarını yaklaştırmak politikasıdır.

Orta Doğu halkları, silahlı mücadele yoluyla yerli gerici sınıfları ve emperyalizmi yenmek yönünde ilerlemektedir. Emperyalistlerle yerli gerici sınıflar arasındaki bağı gören halk yığınları şu gerçeği her geçen gün da-

ha sıkı kavriyorlar: Emperyalizme karşı mücadele, onunla işbirliği eden yerli hakim sınıflarla mücadele den ayrılmaz. Emperyalizm, ancak geniş halk yığınlarının sınıf düşmanlarına karşı seferber edilmesiyle yenilgiye uğratılabilir. Arap ve Filistin halklarının mücadele tecrübesi bu gerçeği bir kere daha doğrulamıştır. Amerikan emperyalizmi ve sosyal emperyalizmin Filistin silahlı direnme hareketini tasfiye planları, iktidardaki Arap hakim sınıfları aracılığıyla uygulanmaktadır. Bu durumda, Filistin silahlı direnme teşkilatlarının güveneceği tek gücün halk yığınları olduğu bir kere daha ve açıkça ortaya çıkmıştır. Bu teşkilatlar, halk içinde ne derece kök salmış, halkla ne derece kaynaşmışsa, o derecede mücadelesini sürdürme ve yaşama gücüne sahiptir. Halktan kopuk ve Arap iktidarlarının izni ve himayesi altındaki teşkilatlar

malar, bu izin ve himaye kalktığı zaman, ağır darbelere uğramak ya da teslim olmakla karşı karşıya kalacaklardır. Orta Doğu tecrübesi de göstermektedir ki, DEVİRİMCİ SAVAŞ, HALK YIĞINLARININ SAVAŞIDIR VE ANCAK MARKSİST-LENİNİST BİR PARTİNİN ÖNDERLİĞİNDE ZAFERE ULAŞTIRILABİLİR.

Afrika ve Latin Amerika halklarının milli kurtuluş mücadeleleri de, büyük bir hız kazanmıştır. Afrika'da, Angola, Gine, Mozambik, Nambia, Rodezya, Habesistan gibi ülkelerde silahlı mücadeleler verilmektedir. Latin Amerika'da devrimci mücadele yayılıyor ve güçleniyor. Latin Amerika'nın bazı ülkeleri egemenliklerini ve 200 deniz mili karasularındaki haklarını korumak için Amerikan emperyalizmine karşı mücadele etmektedirler.

Bütün emperyalist ülkelerde işçi sınıfı, her geçen gün daha geniş saf- lar halinde mücadeleye atılmakta, Marksizm-Leninizm bayrağı altında toplan-

rak örgütlenmektedir. Burjuvazinin sınıf teşkilatları haline gelen revizyonist partiler çözülmekte, proletaryanın Marksist-Leninist teşkilatları doğmakta ve güçlenmektedir. Mao Zedung Yoldaşın önderlik ettiği Büyük Proleter Kültür Devrimi, yalnız Çin'de değil, bütün dünyada proletarya ile burjuvazi arasına kesin çizgi çekmiş, revizyonizmle uzlaşmaya son vererek Marksizm-Leninizmi yeni bir aşamaya yükseltmiştir. Mao Zedung düşüncesi, emperyalizmin top tan çöküşe gittiği ve sosyalizmin bütün dünyada zafere ilerlediği yaşadığımız çağın Marksizm-Leninizmidir.

ÖZETLERSEK

Önümüzdeki gelişmeye ışık tutması bakımından özet olarak şu tesbitleri yapabiliriz:

1. Emperyalizmin buhranı derinleşmektedir. Amerikan emperyalizmi

nin yıldızı sömüyor. O artık "batıdaki tepelerin ardından kaybolan bir güneş gibi batmaktadır." Ve çöküşü hızlandıkça, savaş ve saldırı siyaseti azgınlaşıyor. Emperyalizmin savaş tehditlerine karşı bütün dünya halkları hazırlıklı olmalıdır. Emperyalizmin buhranının derinleşmesi ve çöküşe gitmesi yurdumuzu da derinden etkilemektedir. Çünkü Türkiye Amerikan emperyalizminin boyunduğu altında emperyalizmin saldırgan askeri örgütü olan NATO'ya üye ve Avrupa tekelci sermayesinin Ortak Pazarına bağlıdır. Bu, dış sebeplerle de önümüzdeki yıllar, Türkiye için, daha yüksek fiyat artışları ve işsizlik yıllarıdır. Ayrıca, buhranın 700 bin işçimizin çalıştığı Batı Almanya'ya da sıçraması, Türkiye'den yeni işçi talebini azalttığı gibi, Alman fabrikalarında toplu işçi çıkarmalara yol açmaktadır. Onbinlerce işçinin yurda geri gelmesi Türkiye'deki milyonlarca işsizler ordusunun sayısını yükselterek, emper

Yeryalüst üşäđi iktidarların halk düş-
 manı politikasını bir kere daha aç-
 ıya çıkaracaktır. Diğer yandan bu
 yıl 500 milyon liraya varan işçi dö-
 vizlerindeki düşme, gelecek yıllar
 Türkiye'nin dış ödemeler açığının
 daha da vahimleşmesine ve dışa ba-
 ğımlı sanayi mallarının ithalini
 güçleştirmesi sebebiyle, yeni buh-
 ranlara ve toplu işten çıkarmalara
 yol açacaktır.

2. Yurdumuzun da yer aldığı Orta
 Doğu ve Akdeniz bölgesi, ezilen halk-
 larla emperyalizm arasındaki ve Ame-
 rikan emperyalizmiyle Sovyet sosyal
 emperyalizmi arasındaki şiddetli çe-
 lişmelerin başlıca merkezlerinden
 biri olmaktadır. Bu bölge heran ye-
 ni savaşlara sahne olabilir.

3. Dünya halklarının mücadelesi
 hızla yükselmektedir. Başta sosya-
 lizmin kalesi Çin Halk Cumhuriyeti
 ve Arnavutluk olmak üzere sosyalist

ülkeler güçlenmektedir. Emperyalist
 ülkelerin proletaryası gitgide daha
 geniş saflarla mücadeleye atılmakta,
 bu ülkelerdeki savaş aleyhtarı akım
 gelişmektedir. Marksist-Leninist par-
 tiler bütün dünyada hızla örgütlen-
 mekte ve halklara önderlik etmekte-
 dir. Büyük Proleter Kültür Devrimi
 bütün dünyada sosyalizmi ve Marksist-
 Leninist hareketi güçlendirmiştir.
 Yurdumuzdaki Marksist-Leninist hare-
 ket de, bütün dünyada Marksizm-Lenin-
 izmle modern revizyonizmin arasına ke-
 sin bir çizgi çeken bu büyük devrimin
 etkisiyle, modern revizyonizmle bütün
 bağlarını koparmış ve güçlenmiştir.
 Bugün dünyada esas akım devrimdir. Dün-
 ya şartları, devrimci mücadeleler i-
 çin elverişli bir yönde gelişmekte-
 dir.

Çizdiğimiz bu manzara, dünya şartla-
 rı açısından yurdumuzda sınıf mücade-
 lesinin şiddetleneceği ve devrim dal-
 gasının yükseleceği günlerin haberini
 veriyor

AZGIN SÖMÜRÜ VE TALAN DÜZENİ :

F A Ş İ Z M

Faşist Erim hükümeti uzun süredir, faşist bir iktidarı yaratmak için alınan baskı tedbirleri sonunda kuruldu. Geçmişte önemli bir tesbit yaptık: Türkiye şiddetli bir ekonomik buhrana yuvarlanmaktadır. Halkımızla Amerikan emperyalizmi ve işbirlikçileri arasındaki gelişmeler keskinleşmektedir. Amerikancı AP iktidarının ipliği pazara çıkmıştır. Bu durum, emperyalizm ve işbirlikçilerini AP dışında yeni bir iktidar aramaya zorluyor.

Gelişmeler bu tesbiti doğruladı. 12 Martta verilen muhtırayla AP hükümeti yıkıldı. Daha sonra ordu içinde girişilen bir ameliye ile bazı radikal subaylar tasfiye edildi. Ve faşist bir iktidarın kurulması sağlandı. İnönü "önemli bir 24 saat geçirdik" diyerek sözü geçen ameli-

yeyi açığa vurmuştu.

Faşist bir iktidarın kurulma şartlarını hazırlıyan AP'nin yerini generaler çetesinin iktidarı böyle aldı. Taa başından beri Türkiye'deki faşist askeri kliğın şefleri olarak görülen Sunay-Tağmaç ve etraflarındaki ler; halkın mücadelesini ezmek için azgın bir saldırıya giriştiler. Devrimci hareketin halk yığınlarıyla güçlü bağlarının olmaması, örgütlenmenin geriliği ve çeşitli oportünist kliklerin etkinliği yüzünden halk güçlerinin dağınıklığı faşizmin böyle bir başarı kazanmasında etkili oldu.

Büyük burjuvazi ve toprak ağalarının açık faşist diktatörlüğünün kurulmasından sonraki gelişmeyi başlıca iki maddede özetliyebiliriz:

1. Halkımız ile emperyalizm ve işbirlikçileri arasındaki gelişmeler daha da şiddetlendi.

2. Hakim sınıflar arasındaki gelişmeler de keskinleşmektedir.

Bütün sınıfları tek tek ele alarak bu gelişmeye kısaca göz atalım.

İşçi sınıfı üzerindeki baskı ve sömürü son derece ağırlaşıyor. Hakim sınıflar, şiddetlenen ekonomik buhranın bütün ağırlığını emekçi yığınlara ve özellikle işçi sınıfına yüklemek için sert tedbirler almaya daha önce başladılar. Grev ve toplu sözleşme haklarının kabulüyle 1963'lerden sonra işçi ücretlerinde ve işçilerin sosyal durumlarında elde edilen bütün kazançları yoketme saldırası, 15-16 Haziran mücadelesine yol açan kanun değişiklikleriyle yoğunlaştırılmıştı. Sendikal örgütlenme, grev ve toplu sözleşme hakları yokedilmek, işçi sınıfı üzerindeki **baskı** - ağırlaştırılmak istendi. Bu na karşı harekete geçen işçi sınıfının mücadelesi bastırıldı. 15-16 Haziranda doruğa ulaşan devrim dalgası, o zaman ilan edilen sıkı yönetimle bastırıldı ve geri çekildi. İşçi

ler üzerindeki baskılar ağırlaştı ve 12 Marttan sonra daha da çekilmez hale geldi. Faşist darbenin, 126 devlet fabrikası ve işyerinde toplu sözleşme yapılması gereken bir dönemde gerçekleşmesi, bir tesadüf değildir. Nitekim, 12 Marttan sonra ilan edilen Sıkı Yönetim grevleri yasakladı veya zorla durdurdu. İşçiler bir çok yerde, baskıyla patronlara boyun eğerek sözleşme yapmaya zorlandı. DİSK önemli ölçüde dağıtıldı ve Türk-İş'in işçi sınıfını burjuvazinin pençesi altında tutması için gerekli tedbirler takviye edildi. Demiryolu, çimento ve şeker işçilerinin talepleri bu gelişme içinde bastırıldı.

Fiyat artışları karşısında işçilerin gerçek ücretleri (aldıkları ücretin satın alma gücü) ve yaşama şartlarındaki hızlı düşüş devam etmektedir. İşçi sınıfı, faşist iktidara karşı ve devrimin önderidir. Ne var ki, örgütlenme seviyesi geri.Ay-

ni zamanda, mevcut işçi sendikaları na büyük burjuvazi ve toprak ağaların kiralık adamları gangster sendikacılar (Türk-İş ve onun gibiler) ve ücretlere zam için mücadeleyi kuruluş mücadelesi yerine geçirmeye çalışılan burjuva sendikaları hakimdir. Fakat gelişmeler bu hakimiyetin hızla çöktüğünü ve kısa zamanda açık, gizli bütün uşakların maskelerinin düşeceğini gösteriyor.

Yarısı İstanbul'da toplanan işçi sınıfımızın, diğer önemli kısmı da Kocaeli, Sakarya, İzmir, Bursa, Zonguldak, Adana, Ankara ve Eskişehir'de yoğunlaşıyor. Türkiye diğer yarı sömürge ülkelere kıyasla işçi sınıfı çok büyük ve yoğun bir ülkedir. Bu durum, işçi sınıfının devrimdeki rolüne daha da önem kazandırıyor. Son yıllarda görülmedik yüksekliğe ulaşan işçi hareketleri ve özellikle 15-16 Haziran mücadelesi işçi sınıfı

fımız içinde devrimci gelişmeler için çok elverişli bir ortam olduğunu gösteriyor. Gelişmeler ve ekonomik buhranın aldığı yön, bu ortamın daha da gelişeceğini göstermektedir.

Faşizm köylüler üzerindeki baskı ve zulmü arttırdı. Büyük tekellerin bütün zenginlikleri ellerinde toplamalarına hizmet eden, faşist iktidar köylüler üzerindeki baskıyı da artırmıştır. Haşhaş ekiminin Amerikan emperyalistlerinin emriyle yasaklanması yüzbinlerce köylü ailesini açlığa mahkum etti. Hükümet tütün ekimine yeni sınırlar getirmeyi, taban arazi dışın da da bazı yerlerde tütün ekimini yasaklamayı planlamaktadır.

12 Marttan sonra daha çok orta köylülerin ön planda olduğu sendikal ve legal köylü hareketleri bastırıldı, toprak ve hürriyet talep eden köylülerin karşısına jandarmanın daha zalimce yollandı ve bütün bunlar yanında geniş

köylü yığınlarını aldatmak ve toprak ağalarıyla zengin köylülerin hakimiyetini perçinlemek amacıyla sahte bir toprak reformu tasarısı hazırlanmıştı. Köylük bölgelerde yaptığımız çalışmalarında yoksul köylülerin bu toprak dağıtma palavrasına kesinlikle inanmadıklarını görüyoruz. Böyle bir sahtekarlık topraksız köylünün toprak özlemini daha da şiddetlendirecek ve tek kurtuluş yolunun silahlı mücadele ile Toprak Devrimini başarmak olduğu inancını güçlendirecektir.

Faşistlerin toprak reformu tasarısının benzerleri 1950'lerden yakın zamanımıza kadar Latin Amerika ülkelerinde uygulanmıştır. Bütün bu uygulamalar yoksul ve orta köylü tabakalarının mülklerini kaybetme ve daha da yoksullaşmalarını sürecini hızlandırmıştır. Gerici sınıfların toprak reformu tasarıları, "rasyonel tarım işletmesi yaratma" sloganı altında, az topraklı köylüleri toprağından etmek

te, büyük kapitalist çiftliklerin çoğalmasına hizmet etmektedir. Bu kapitalist çiftlikler, yarı sömürge toplu mun yapısına uygun olarak, feodal ilişkilerden tamamen arınmamaktadır. Faşist tasarının kooperatifleşme ve rasyonel tarım işletmeleri kurma planları da daha önce başka ülkelerde uygulanan gerici "toprak reformu" tecrübelerinin kopyasından başka bir şey değildir. Bütün bunlarla beraber faşist iktidar, tarım alanında "önce işletmeleri kaldırma" yaftası altında az topraklı köylüyü tamamen mülksüz hale getirme amacını gütmektedir. Köylüler toprağı ve hürriyete kendi güçlerine dayanarak proletarya partisi önderliğinde, toprak devrimi mücadelesiyle kavuşabilirler. Toprak ağalarının ve tefecilerin kökünü kazımadan köylüye hayat hakkı yoktur. Doğu bölgesinde, onlarca köyün köylüsünün ürettiği ürüne el koyan bir toprak ağasının otoritesi yıkılmadan, köylüler toprağına kavuşabilir mi? Bu köylüye lafta top-

daha derin sefalet ve yoksulluğa i-tilmiştir.

Esas olarak, yoksul köylüye dayanarak ve bütün sömürülen köylü yığınlarını birleştirerek yürüteceğimiz toprak devrimi, bütün çalışmalarımıza yön vermelidir. Devrimci mücadelenin sıkı sıkıya kavrayacağımız hal kası budur.

Şehir küçük burjuvazisi ve orta burjuvazi üzerindeki baskılar ağırlaşıyor. Faşizmin, hakim sınıfların emperyalizme en sadık, en gerici kesiminin diktatörlüğü olduğu buradan da çok iyi anlaşılıyor. Ağır vergiler, yükselen maliyetler ve emperyalizmin pazar istilası sebebiyle esnaf ve zenaatkarlar arasında tezgahını ve işini kaybedenler, hızla artmaktadır. Sıkı yönetim, küçük burjuvaziyi ezme görevini gülünç bildirileriyle de gösteriyor. Büyük para babalarının, ithalat-ihracat vurguncularının, montaj soyguncularının

rak dağıtılsa dahi, ürünün yarısını gene ağa kaldıracaktır. Köylünün toprağa kavuşması ve feodal kalıntıların tasfiyesi bir iktidar meselesidir. Esasen Erim hükümetinin ilan ettiği sahte reformun dahi bir pavlavra olduğu, uygulamayla ilgili hesaplar ortaya çıktıkça daha iyi anlaşılacaktır. Kadastro, toprak ağalarına ödenecek tazminatlar, milyonları bulan toprak ihtilaf ve davasının sonuçlanması, bütün bunları gerektirmekte ve cefakar köylümü, uyutulmak istenmektedir.

Son yıl buğday, tütün, pamuk üretiminde görülen yükselme daha çok büyük toprak sahiplerinin ve zengin köylülerin sermayelerinin daha fazla büyümesine yaramıştır. Buna karşılık mesela Ege bölgesinde pamuk toplama ücretleri geçen yıldan daha düşük tesbit edilmiş, işgücünü satmak zorunda olan toprak ameleleri topraksız ve az topraklı köylüler

40

yurduğu milyonları gizlemek için var güçleriyle bakkal, kasap, fırıncı, vb gibi esnafa yükleniyorlar. Böylece emperyalizm ve büyük tekellerin pahalılığın gerçek yaratıcısı olduğu gizlenmekte ve küçük burjuvazi ezilerek büyük sermaye sahiplerinin karı arttırılmaktadır.

Şehir küçük burjuvazisinin diğer bir kesimi olan küçük memurlar, öğrenciler ve meslek sahipleri üzerin deki baskılar da şiddetlenmektedir. "Yeni" anayasa ile memur sendikaları yasaklanmıştır. Sıkı yönetim öğretmenleri ve aydınları tevkif etmekte, meslek odalarını, öğrenci derneklerini kapatmakta ve susturmaktadır. Üniversite gençliğine ağır teler uygulanıyor. Fiyat artışları, memurlara ve sabit gelirli meslek sahiplerini kuvvetle etkilemekte ve hayat şartlarını ağırlaştırmaktadır.

Emperyalizmle doğrudan menfaat ba

ğı kurmamış olan orta burjuvazi arasında da iflaslar artmaktadır. Orta burjuvazi hızla büyük burjuvazi tarafından yutulmaktadır. Ortak Pazar'la peşpeşe imzalanan anlaşmalar bu duru mu daha da hızlandırıyor. İşbirlikçi basın Ortak Pazar ülkelerinin Türkiye mallarına uygulayacağı gümrük indirimini tantanayla ilan ediyor. Ortak Pazar ülkelerinin sanayi malları na karşı Türkiye'nin gümrük indirimi yapması ise kenarda köşede önemsiz bir habermiş gibi veriliyor ve gözlerden kaçırılıyor. Emperyalizmin yıllardır at oynattığı Türkiye'de yaşayabilmiş olan yerli sanayi ve imalatın tamamen yerle bir olması için bütün tedbirler alınmış olmaktadır. Orta burjuvazi içinden yükselip, tekeli gruplar arasına girebilecek olan ufak bir azınlık dışında bu sınıf önmümüzdeki dönemlerde tekellerin daha ağır tehdidinde uğrayacaktır.

Fasist hükümet halk sınıflarını

tek tek ezen tedbirler yanında, halkın tümünü ezmeye yönelik uygulamalara da girilmektedir. Ekmek, elektrik, kömür, gaz, kağıt, tekel maddeleri, et ve diğer yiyecekler gibi bütün hayati ihtiyaç maddelerinin fiyatları yükseltildi ve füze gibi yükselmekte devam ediyor. Yoksul halkın ödediği vasıtalı vergiler arttırıldı ve yenileri planlanmaktadır. İşletme vergisiyle, halkın hayati ihtiyaç maddeleri ve hizmetler daha da pahalılaştırılmaktadır. İşsizlik, alıp yürümüştür. Faşist iktidar, her yıl 400 bin kişiye ve yedi yılda 12 milyon kişiye iş yaratmak melesıyla karşı karşıyadır. Bu durumda işsizlik önümüzdeki yıllar daha da vahimleşecektir.

Diğer taraftan, faşist iktidar, halkımızın 27 Mayıs 1960'tan beri mücadeleyle kazandığı demokratik mevzilere karşı azgın bir saldırı kampanyası yürüttü. Yeni anayasayla büyük burjuvazinin zorba diktatörlüğü pekiş

tirildi ve "sürekli sıkı yönetim" in hükümleri dayanakları takviye edildi. Basın hürriyeti, toplantı, gösteri ve örgütlenme hürriyeti, radyo ve üniversite özerkliği gibi sınırlı demokratik haklar, halkın elinden zorla gaspedildi.

Çok önemli bir mesele de Kürt halkı üzerindeki ırkçı baskıların ulaştığı noktadır. Faşist iktidarla birlikte ırkçılık ve militarizm aldı yürüdü. Doğu'da Kürt halkına uygulanan terör, halkımızın faşist iktidara duyduğu kinini yükseltmektedir. ırkçılık ve şovenizm, devletin resmi ideolojisi haline geldi. Bütün resmi faşist ağızlar, Türklerin üstünlüğüne ve halkı ezen feodal çağın sultanlarına övgüler yağdırmaktalar. Halkı ezenlerin tarihteki temsilcileri yüceltilmekte, şan şöhret, ırkçı kahramanlık ve diğer milletlere düşmanlık geniş çapta bir ideolojik kampanya ile körüklenmektedir. Kürtlerin Türk ırkından olduğu şeklindeki faşist teoriler piyasaya sürüle-

44

rek, Kürt halkını tamamen eritme politikası ve ırkçı baskılar haklı gösterilmek istenmektedir. Amerikan emperyalizminin tasmalı köpekleri olan faşistler bütün dünyanın Türklere düşman olduğu fikrini yayarak, orduyu NATO'nun saldırgan bir aleti olarak, Orta Doğu'da kullanmak için gerekli ideolojik hazırlığı yapıyorlar. Kıbrıs konusunda ise, adayı güvenli bir NATO üssü haline getirme planına uygun bir tutum benimsenmiştir. Diğer taraftan bu mesele, ezilen halk yağınlarının dikkatini başka bir yöne çekmek için devamlı olarak kullanılıyor.

Faşist hükümet, tarihte halka zulmedenleri yüceltirken, bir yandan da, halkımızın devrimci geçmişi ni alçakça kendine maletmeye çalışsan bir kampanya açmıştır. Mustafa Kemal, faşist sahtekarlığın bir aleti haline getirilmeye çalışılmaktadır. Bağımsızlığın en azgın düşma

nı olan, Amerikan köpeği faşistler, Mustafa Kemal'in ilkelerini tahrif ederek kendi faşist safsatalarının bir parçası olarak gösterebileceklerini sağlıyorlar.

"Faşistler, geçmişte yüce ve yiğit olan herşeyin mirasçıları kisvesine bürünebilmek için, milletlerin bütün tarihlerinin altından girip üstünden çıkmakta, buna karşılık halkın milli hislerini inciten ya da halkın milli hislerine saldıran herşeyi faşizmin düşmanlarına karşı bir silah olarak kullanmaktadırlar. Almanya'da sadece ve sadece Alman halkının tarihini çarpıtmak ve ona faşist bir çehre kazandırmak amacıyla, yüzlerce kitap yayınlanmaktadır. (...)

"Mussolini, Garibaldi'nin kahramanlıklarından kendine pay çıkarmak için elinden geleni ardına koymamaktadır. Fransız faşistleri, Jean d'Arc'i kendi kahramanlarıymış gibi göstermektedir-

ler. Amerikan faşistleri, Amerikan Bağımsızlık Savaşından, Vaşington, Lincoln geleneklerinden yararlanmaktadır. Bulgar faşistleri, 1870'lerin milli kurtuluş hareketini ve halkın sevgisini kazanmış olan Vasil Levski ve Stefan Karaca gibi kahramanları istismar etmektedir.

"Bütün bunların işçi sınıfı davası ile hiçbir ilişkisi olmadığını sanan, halk kitlelerini geçmişleri konusunda tarihi bakımından doğru bir şekilde ve gerçekten Marksist-Leninist bir anlayışla aydınlatmayan ve bugünkü mücadele ile halkın devrimci gelenekleri ve geçmişi arasında bağ kurmaya çalışmayan Komünistler, ülkenin tarihinde değerli olan herşeyi, faşist tahrifçilere kendi elleriyle teslim etmiş olurlar." (Dimitrov, Faşist Saldırı ve İşçi Sınıfının Faşizme karşı Mücadele sinde Komünist Enternasyonalin Görevleri.)

Faşist hükümet bir yandan ırkçılığı ve şovenizmi körüklerken diğer taraftan da, emperyalizmin toptan çöküşü döneminin en pespaye ideolojik baskı araçlarını kullanmaktadır. Marksist-Leninist yayınların yasaklanmasıyla beraber, emperyalizmin kültürel sefaleti ve halkı uyutma araçları piyasaya dökülüp saçılmıştır. Büyük basın tröstlerinin yaydığı fotoromanlar, çöken emperyalizmin kokmuş ahlakının propaganda sını yapan büyük tirajlı dedikodu gazeteleri, 12 Marttan sonra görülmedik bir hızla artan seks romanları, gençliği emperyalizmin baskısı altına almak için yayılan müzik, sinema ve tiyatrolar yurdumuzda cirit atıyor. Faşist iktidar, halkın devrimci mücadelesine karşı, dinci ve gerici akımlarla da el altından işbirliği yapmaktadır. Orta burjuvazinin Kemalist kesimlerinin gözünü boyamak için, bazı göstermelik sözde laik davranışlarda bulunmakla beraber, iktidar gerici akımlara da sır

tını dayamaktadır. Koçaş, meşhur Sivas konuşmasında Türkiye'nin Müslüman bir devlet olduğundan söz ediyor. Sunay, medrese mollalarını aratmayan bayram mesajları yayınlıyor. AP'nin dinci a kımları destekleme politikası, bütün devlet kurumlarında devam ettiriliyor.

Buraya kadar yapılan açıklamaların gösterdiği gibi, halkımızla emperyalizm ve işbirlikçileri arasındaki çelişmelerin şiddeti 12 Marttan sonra bir sıçramayla bir kat daha yükselmiştir ve bu yönde gelişmektedir. Sömürü ve zulüm her alanda yoğunlaşmaktadır. Faşist iktidar çelişmeler keskinleştikçe daha fazla azgınlaşmakta, sınıf mücadelesi daha fazla şiddetlenmektedir.

HAKİM SINIFLAR İÇİNDEKİ ÇELİŞMELER

Faşist iktidar hakim sınıflar içindeki çelişmeleri de çözememiş, üstelik daha da keskinleştirmiştir. Çeşit

li emperyalist ülkelerin Türkiye üzerindeki menfaatleri çelişme halindedir. Büyük burjuvazi içindeki sermaye grupları arasındaki dalaşma, buhran derinleştikçe daha da sertleşiyor. Büyük burjuvazi ile toprak ağaları arasındaki çelişmeler de keskinleşiyor. Bütün bunlar yanında emperyalizmle yurdumuzdaki işbirlikçileri arasında da çelişmeler vardır. Amerikan emperyalizminin yıldızı söndükçe, ona uşaklık edenler bazen efendileriyle pazarlığa dahi girişmektedir.

Amerikan emperyalizmiyle sosyal emperyalizm arasında Orta Doğu'da cereyan eden nüfuz çatışması alanına Türkiye de dahildir. Yurdumuz, Amerikan emperyalizminin boyunduruğu altındadır ve sosyal emperyalistler de Türkiye'de kendilerine bağımlı bir bürokrat-kapitalist zümre yaratarak hakimiyet sağlama planları kurmaktadır. Diğer taraftan Türkiye'de çeşitli emperyalist ülkelere bağlı iş-

birlikçi burjuvalar arasında da çelişmeler gelişmektedir.

Esas itibariyle montajcilik yapan büyük sanayi burjuvazisiyle büyük burjuvazinin alım-satım vurgunculuğu yapan bir başka kesimi arasındaki çelişmeler de keskinleşmektedir. "Kapitalizmi daha rasyonel kılma" parolası altında, daha AP zamanında büyük montajcıları destekleyen bir ekonomik politika güdülmeye başlanmıştı. Geri çekilmelerle ve uzlaşmalarla sürdürülen bu politika, faşist Erim hükümetinin de dilinden düşmemiştir. Buna rağmen, Erim hükümeti, AP zamanında yükseltilemlen emlak alım-satım vergilerinde indirime gitmek zorunda kaldı. Emperyalizmin hakimiyeti altında olan ülkede, bağımsız bir sanayinin gelişmesine imkan yoktur. Kapkaççı ve kapitalizmin gelişmesi açısından dahi parazit olan unsurlar, böyle bir ekonominin bünyesini kanserli bir

doku gibi çürütmektedir. Ekonomi batağa saplandıkça gerici iktidarlar çarpınmakta ve daha derine gömülmektedir.

Türkiye'de banka ve şirketlerin meydana getirdikleri çeşitli sermaye grupları arasında iktidara daha geniş ölçüde hakim olma mücadelesi verilmektedir. Koç Holding'in başını çektiği montajcılar grubu ile Akbank çevresinde toplanan ve daha çok Çukurovalı sermayedarların başını çektiği grup bunların başlıcalarıdır.

Diğer bir mesele de, hükümetin araziden ve tarımsal kazançlardan vergi alacağından söz etmesidir. Bu tasarı, büyük toprak sahipleriyle büyük burjuvazi arasındaki çelişmeyi ifade etmektedir.

Bu genel tesbitlerden daha ince bir tahlil yapabilmek için, gerek büyük sermaye grupları, gerek uluslararası tekeller, gerekse bunlarla toprak ağa-

ları arasındaki gelişmelerin çok daha somut ve ayrıntılı olarak araştırılması gerekmektedir. Çeşitli hakim sınıf partileri ve siyasi çeteler arasındaki çatışmaların sınıfsal temelini ancak bu şekilde kavrayabilir ve mücadelede bundan yararlanabiliriz. Hakim sınıfların partileri ve menfaat çeteleri bazen dalaşarak, bazen uzlaşarak daha şiddetli çatışmalara doğru ilerlemektedir. Her uzlaşma, ilerdeki çatışmaların daha da şiddetli olmasına yol açacaktır. Bugün iktidarı elinde tutan faşist çete, diğerlerini tamamen tasfiye edemedi. Bu sebeple ikinci bir teşebbüs te bulunmaya muhtaç durumdadır. Büyük burjuvazi ve toprak ağalarının diğer menfaat sebekelerini bertaraf etmek için girişecekleri hareketlerin nasıl bir sonuç vereceğini bugünden kestiremiyoruz. Ne var ki, Sunay ve Tağmaç'ın faşist generaller çetesi, kısa zamanda açığa çıkmış ve geniş

53
yığınların nefretini toplamıştır. Büyük burjuvazi için en sağlam iktidar olma niteliğini yitirmektedir. Bu gerici faşist çetenin yerini, her an bir başkasının alabileceğini gözden uzak tutmamalıyız. Ve bu değişiklik halkı uyutmak için çeşitli kisvelere bürünebilir. Amerikan emperyalizmine bağımlı yeni bir faşist kadro, "reformcu" hatta "solcu" kisvesi altında işbaşına gelebilir. Bu amaçla "reformcu" maskesi takmış emperyalist u sağ kadrolar, emperyalizmin yedek gücü olarak hazırlanmaktadır. Bunların bir kısmı faşist hükümette görev almış ve daha sonra ayrılmışlardır. Ayrılan onbir bakanın başka bir burjuva generaller cuntasının adamları olduğu anlaşılıyor. Sunay-Tağmaç'ın generaller çetesi yıpratılmakta ve uygun darbe anı beklenmektedir. Hakim sınıflar içinde şiddetli çatışmalar kaçınılmaz olarak kendini gösterecektir.

Gerici çeteler arasında herhangi bir tercih yapılmasını kesinlikle mahkum etmeliyiz. Hakim sınıflar ve emperyalistler arası çatışmalar, halkın devrimci mücadelesinin gelişmesi için çok olverişli şartlar yaratabilir. Merkezi iktidarı kısmen ve geçici olarak felce uğratabilecek bu gibi çatışmalardan us taca yararlanmaya hazır olmalıyız. Ancak bütün gelişmeleri değerlendirebilen bir politika Marksist-Leninist bir politikadır.

Hakim sınıfların başlıca parti ve menfaat çetelerini ele alalım.

Sunay-Tağmac'ın generaller çetesi, emperyalizmin ve işbirlikçilerinin te rörcü faşist diktatörlüğünün başındaki çete budur. Bugün esas vuruşu bunlara yönelteceğiz.

AP, MGP ve MHP, esas itibariyle bu yük burjuvazinin ve toprak ağalarının partileridir. Faşist iktidarın ülke çapında gerçekleşmesiyle, bu partile-

rin faşist karakteri de perçinlenmiştir. AP, yıpranmış ve hakim sınıfların iktidarını sürdürebilme gücünü yitirmiştir.

DP, daha çok toprak ağaları, taşra mütegalibesi, bir kısım Anadolu burjuvazisi ile irat ve emlak sahiplerinin partisi olarak gözüküyor. Bu sebeple emperyalizme kesin olarak bağimli olmakla beraber, işbirlikçi bu yük burjuvazi ile bazı gelişmeleri var. İdeolojik yönden, feodal izlerü kuvvetle taşınması bu sebeptedir. İktidarın belli bir sermaye grubu elinde toplanmasına muhalefet etmekte, emperyalizmin bütün mütefikleri arasında paylaşılmasını istemektedir.

CHP'ye hakim olan İnönü ve göbekçi takımı, işbirlikçi büyük burjuvaziyi temsil ediyorlar. Her an faşist bir iktidarın yürütücüleri olma istidadını taşıyorlar. CHP'ye bugün esas olarak hakim olan güç, bunlardır. Or-

tanın Solu adı verilen Ecevit çevresi ise, esas olarak orta burjuvazi ve zengin köylülerin temsilcileridir. Bununla beraber işbirlikçi büyük burjuvazi bu çevrede de belli ölçülerde nüfuz sahibidir ve her an bu akım büyük burjuvazinin menfaatleri yönünde kullanma fırsatını kollayacaktır. Ecevit ve çevresinin programı, orta burjuvazinin büyük sanayici olma talebini ve zengin köylülerin toprak ağalarını tasfiye ederek tarıma kapitalist çiftlikleri hakim kılma isteğini temsil ediyor. Bununla beraber Ortanın Solu, orta burjuvazinin devrimle, karşı-devrim arasında bocalayan karakterini sürekli olarak göstermektedir.

CHP bu karakteriyle, sınıf mücadelesinin gelişmesi içinde bölünme istidadını gösteriyor. Büyük burjuvazi ve orta burjuvazi bir arada duramaz. Hakim sınıfların buhranı derinleştikçe ve halkın mücadelesi i-

lerledikçe parçalanma daha kaçınılmaz olarak kendini gösterecektir. Özellikle Ortanın Soluna bağlı sosyal demokrat gençler, sahip oldukları antiemperyalist ve antifeodal fikirler dolaşısıyla göbekçi büyük burjuva şebekesinin peşine takılmayı reddedecektir. CHP'nin taşra teşkilatının küçük burjuva kanadı için de aynı şey söylenebilir. Faşizm bütün Türkiye'de olduğu gibi, tek tek hakim sınıf partileri içinde de iktidarı kimseyle paylaşmaksızın eline alma çabasıdadır.

Tekrar belirtelim: Esas vuruşu iktidardaki faşist çeteye yönelteceğiz. Büyük burjuva ve toprak ağalarının çeteleri arasında tercih yapma propagandalarını şiddetle mahkum edeceğiz. Özellikle 12 Marttan beri, bir kısım burjuva çevrelerinin yalnız AP'ye yüklenip, Erim hükümetine yaslanmaları bazı yanlış fikirlerin yayılmasında etkin oldu. Bu yanlış fikir, AP'nin tek düşman olduğu, bütün meselenin AP'

den hesap sormak olduğu şeklindedir. Oysa bugün emperyalizmin ve işbirlikçilerinin iktidarını faşist general-ler cetesi temsil ediyor ve faşist çeteler her an birbirlerinden hesap sorabilirler, hatta aralarında kanlı çatışmalar dahi olabilir. Böyle durumlarda bunlardan birinin peşine takılmak söz konusu olamaz. Başta iktidardaki çete olmak üzere, bütün işbirlikçi unsurlar mahkum edilmelidir. Bu tutum aralarındaki çatışmanın derinleşmesine engel olmaz, tam tersine gerçek yüzleri açığa çıktıkça aralarında ki çatışma da şiddetlenecektir. Ve bu çatışmalardan sonuna kadar yararlanılabilir. Aralarındaki çatışmadan yararlanmak ve bu çatışmaları derinleştirerek taktikler gütmek başka şeydir, birisinin peşine takılmak başka şeydir. Örneğin, mahkemede, "sanık sandalyesine AP oturtulmalıdır. Esas suçlu odur." şeklinde bir savunma yanlıştır. Doğru savunma şöyle olabilir: "Halkımız, bugünkü faşist ikti-

dardan ve yurdumuzun bu duruma gelmesinde başrolü oynayan Amerikancı AP iktidarından hesap soracaktır." Yalnız geçmişin hesabını sormak ve bugünkü faşist iktidarı es geçmek devrimci bir tutum olamaz ve yığınlara doğru yolu göstermez. Aksi halde bugünkü iktidarın "reformcu" bir iktidar olduğu yolundaki faşist propagandayı dolaylı olarak tasdik etmiş oluruz. Ve yukarıda sözü edilen, milli burjuvazinin ve küçük burjuvazinin bazı unsurları gibi faşizme teslim olur, onun kuyruğuna takılmış oluruz.

ÖNÜMÜZDE HALK YIĞINLARININ
DEVİRİMCİ MÜCADELESİNİN YENİDEN
YÜKSELECEĞİ BİR DÖNEM VAR

Gerek halkımızla düşmanları arasındaki çelişmelerin, gerekse düşman kamptaki çelişmelerin daha şiddetlenmesi neyi ifade ediyor? Bu çelişmeler çözülmeyen sürüp gidemezler ve barış yoluyla da çözülemezler. Önümüzde şiddetlenen bir sınıf mücadelesi var.

1960'tan beri çeşitli duraklamalar gerilemeler ve fasılalarla kabaran devri dalgası 12 Marttan sonra geri çekildi. Halk teşkilatları dağıtıldı, devrimciler kuvvet kaybetti. Gerici terör azgınlaştı ve belli ölçüde yığınlaştı, umutsuzluğa yolaçtı. Oysa bu raya kadar çizdiğimiz dünya ve Türkiye tablosu, faşist çetenin yeniden tecride gittiğini ve devrim dalgasının yeniden yükseleceğini gösteriyor. Önümüzde devrimci mücadelenin yeniden yükseleceği bir dönem var. Şüphesiz, bu yükseliş, çeşitli gerilemeleri ve duraksamaları da kapsamaktadır.

STRATEJİ VE TAKTİK MESELELERİ

Devrimin yeniden yükseleceği önümüzdeki dönemde bizim taktiğimiz ne olacaktır? Büyük burjuvazinin ve toprak ağalarının diktatörlüğünü uzun süren bir halk savaşıyla yıkacağız. Bu savaşın içinde yaşadığımız ilk aşaması stratejik savunma dönemidir. Faşist diktatörlük, kendini güçlü

hissettiği bu dönemde, devrimci hareketi kendi seçtiği şartlar içinde tayıncı bir mücadeleye sokmak istiyor. Amaçları, devrimci hareketin kökünü kazımadır. Biz ise arzulanmış yer, zaman ve şartlarda, üstün bir gücü, düşmanın zayıf olduğu noktalara yığarak ve devamlı bu taktiği uygulayarak uzun süreli bir savaş vereceğiz. Bu, uzun ve çetin bir toprak devrimi mücadelesinde uygulayacağımız bir savunma stratejisidir. Stratejik savunma içinde taktik taarruzlar yaparak düşmanı teker teker imhaya ve halkın silahlı gücünü geliştirmeye çalışacağız. Ta ki, düşmanı yok edecek güce ulaşalım ve artık stratejik taarruza geçerek düşmana kesin ve nihai darbeyi indirelim.

Faşist iktidarın üstünlükleri geçici, zayıflıkları ise temeldedir. Bizim ise zayıf tarafımız geçici, üstünlüklerimiz temeldedir. Onlar, halka alçakça zulmeden bir avuç parababası

ve toprak ağalarının iktidarıdır. Amerikan emperyalizmi gibi çöken bår gücün uşaklığını yapıyorlar. Yani, hem yurdumuzda, hem de dünyada yıkılan, geleceği karanlık olan bir gücün temsilcisidirler. Bu, onların zayıflığıdır. Biz ise milyonlarca ezilen işçi, köylü ve halk yığınlarının kurtuluş mücadelesini veriyoruz. Bütün dünyada zafere ilerliyen dünya halklarının ve sosyalizmin temsilcisiyiz. Bizim gücümüz buradan geliyor. Bu sebeple önümüzde aydınlık bir gelecek var. Bu gün için onlar güçlü ve yurdumuza hakimdirler. Biz ise henüz onları altedecek güçte değiliz. Bu durum geçicidir. Üstün olduğumuz tarafı geliştirmeli, yani geniş halk yığınlarını mücadele içinde örgütlemeliyiz, o zaman zayıf taraflarımızı da yenecek, düşmandan her yönden üstün olacağız ve kesin zaferi kazanacağız. Bu esas, halkı örgütleme, silahlandırma ve ayaklandırma çalışmalarımıza ışık tutmalıdır. Örgütlenme

mizin mücadele içinde olacağını, esas olarak işçilere ve yoksul köylülere dayanacağımızı biliyoruz. Proletaryanın ileri unsurlarından meydana gelen çelik çekirdek, çeşitli seviyelerde halk örgütleri kurarak ve bunlara kumanda ederek halka önderlik edecektir. Mücadelemizi esas olarak köylük alanlarda yürüteceğimiz illegal bir çalışmayla ilerleteceğiz. Bununla beraber şehirlerde işçi sınıfını esas alarak yürüteceğimiz mücadeleyi halk savaşına tabi kılacağız ve işçi-köylü ittifakını gerçekleştireceğiz. Köy ve şehir mücadelelerini birleştirdiğimiz gibi, illegal ve legal mücadeleyi birleştireceğiz. Bütün sınıflar içindeki çalışmalarımızı silahlı mücadeleyle iktidarı ele geçirme hedefine hizmet edecek şekilde yürüteceğiz. Bunun yolu Türkiye'de toprak devrimidir.

TOPRAK DEVRİMİ

Toprak Devrimi, köylülerin prole-

tarya önderliğinde silahlı mücadeleye toprak ağalarını ve tefecileri tasfiye ederek, köylük alanlarda devrimci iktidarı parça parça kurmalarıdır. Bunun için köylük bölgelerde dayanacağımız esas güç yoksul köylülerdir. Orta köylüleri devrim safına kazanacağız. Zengin köylüleri ise, en azından tarafsızlaştırmaya çalışacağız.

Toprak devriminin programı esas itibariyle ŞAFAK'ın 6. sayısında yayınlanan programdır. Bu programı geniş köylü yığınlarına kavratmalıyız.

Köylük bölgelerdeki mücadelemiz her türlü kopyacı eğilimi yenerék ilerliyecektir. Türkiye'de kapitalizmin yaygınlık derecesi, öteki yarı sömürge ülkelerden ileridir. Geçmişimizde feodal parçalanmadan çok, merkezîyetçi feodal bir devlet var. Bugünkü ordu NATO'ya bağlı, teçhizatlı ve kalabalık bir ordudur. Türkiye, hem geçmişteki güçlü merkezi devlet

geleneği, hem de bugünkü iktisadi ve siyasi yapısı yönünden merkezi iktidarın ve merkezi silahlı gücün öteki yarı sömürge yarı feodal ülkelerden daha güçlü olduğu bir ülkedir. Feodal parçalanmanın etkisi Doğu bölgesi dışında nisbeten zayıftır. Bütün bunlar ve Türkiye'nin çeşitli özellikleri mücadelemizi ve taktiklerimizi etkiler. Köylük alanlardaki mücadele, daha hemen başında, mahalli otorite yanında karşısında devletin merkezi kuvvetlerini de bulacaktır. Ordunun parçalanması, aslında işçi ve köylü olan asker kitlelerinin peyderpey kazanılması, devlet ve ordunun karakteri sebebiyle yurdumuzda özellikle önem kazanıyor. Askerler arasında propaganda ve askerlerin haklarını savunmak, yaratacağımız halkın silahlı kuvvetleri içinde üç demokrasi ilkesini başarıyla uygulamak son derece önemlidir. Halkla yaratacağımız devrimci ordu arasındaki birlik pekiştirilmelidir. Devrimci orduda komutan ve erler ara-

sındaki birlik sağlamlaştırılmalıdır. Gerici güçlerin silahlı gücünü parçalamalıyız. Ateşli silahların kullanılması meselesine de yurdumuz özelliklerine göre ve somut olarak bakmalıyız. Silahlara üstünlük tanıyan anlayışı mutlaka yıkmalıyız. Çünkü düşman, silahları üstün olmadana rağmen mutlaka mağlup olacaktır. Silahlara üstünlük tanıyan anlayış, bazan maceralara atılsa da, en sonunda üstün silahlar karşısında teslimiyete kapılır. Marksist-Leninistler ise halk yığınlarının yaratıcı gücüne ve devrimci savaşına güvenirler: Bu savaş bütün dünyada olduğu gibi silahı nı geniş ölçüde düşmandan edinerek ilerliyecektir.

Merkezi otoritenin zayıflatılması ve felce uğratılmasında, köy ve şehir mücadelesini ustaca birleştirmenin büyük önemi vardır. Köylük alanlardan şehirleri kuşatmayı düz ve tek yanlı bir gelişme olarak ele almamalıyız.

Zaman zaman şehirlerdeki atılımlar, köylük alandan gelişen devrime büyük bir hız verebilir. Kitleler harekete geçtiği zaman proleter devrimcileri daima en önde olmalıdır. Köylerdeki mücadeleyi esas almak, işçi sınıfının şehirlerdeki mücadelesinin gerisinde kalmak değildir. Ancak böyle bir diyalektik bir bakışla, gelişmenin somut tahlili ve Marksizm'in yurdumuz şartlarına yaratıcı uygulaması ile devrimi zafere götürebiliriz.

Yurdumuzun bir özelliği de bazı bölgelerde geniş topraksız ve az topraklı köylü yığınlarının bulunması ve bu bölgelerde köylüye dağıtılacak topraklara sahip ağaların bulunmayıp tefeci tüccar sömürsünün ve doğrudan doğruya merkezi devlet baskısının ön planda bulunmasıdır. Küçük üreticiliğin yaygın olduğu bu bölgelerde, köylük alanlarda sınıflar birbirlerinden kesin bir şekilde ayrılmış değildir. Bu bölgelerde köy-

lüler esas itibariyle tüccar sermaye si tarafından ve tefecilik yoluyla sömürülmektedir. Bu tüccar ve tefeci lerin bir kısmı yerli ve yabancı bü- yük şirketler ve bankalar tarafından desteklenmekte ve onların uzantısı haline gelmektedirler. Böylece, köy- lülerin sırtından çıkarılan ticaret kârları ve tefeci faizleri, emperyalizm ve büyük burjuvaziyle bunlar a- rasında paylaşılmaktadır. Bu durum yarı sömürge bir ülkede, emperyalizm ve büyük burjuvazinin, kapitalizm ön cesi sömürü biçimleriyle nasıl içi- çe geçtiğini ve birbirlerini nasıl desteklediklerini göstermektedir. Em- peryalizmin bankaları ve büyük şir- ketler burada yarı geodal bir sömürü şekli olan tefecilikle kolkoladır. Em peryalist tekellerin ve işbirlikçi tekellerin malları en uzak köylere kadar ulaşmakta, halkı elinde kalan son mülkünden de edip, yoksulluğun ve sefaletin kucağına atan çarkı da beraberinde getirmektedir.

Bu bölgelerde sınıf farklarını kes- kinleştiren ve berraklaştıran bu ge- lişme yanında, merkezi iktidarın a-

1) Meseleye halkın yoksullaşması ve emperyalizmin perçinlenmesi açısin dan bakmayıp, bu durumu "ilerleme" ve "modernleşme" olarak gösteren, sonuç olarak emperyalizmin varlığı ni haklı çıkarmaya çalışan teori- ler de geliştirilmektedir. Eskiden bunu İdris Küçükömer, Sencer Divit çioğlu gibi oportünistler yapıyor- du. Şimdi aynı teoriler, sosyal de- mokrat ideologlar ve bazı gazete yazarları tarafından geliştirili- yor. Marksist kavramların, bunların yaptığı kadar bayağılaştırılması, sınıf mücadelesinden koparılması ve tahrif edilerek emperyalizmin i- şine yarayacak şekilde kullanılma- sı pek az görülmüştür. Faşist bas- kınının legal Marksist-Leninist ya- yınları tamamen yoketmesi, bunların meydana boş bulmasına yaramaktadır.

ğır baskı ve zulmü vardır. Halkın ta mamına yakının ağır yoksulluk şartla rı içinde olması, buralarda gizli ça lışma yönünden elverişli şartlar sağ lamaktadır. Öte yandan devlet cihazı ve temsilcileri dışında, sınıf düş manlarının belinlenmemesi, silahlı mücadelenin başlaması yönünden bazı meseleler getirmektedir. Özellikle orman köyleri, İç Anadolu ve Doğu A nadolunun bazı bölgelerinde bu durum söz konusu olabilmektedir. Bu mesele yi şimdiden dikkatimizi toplamamız gereken bir konu olarak ele almalı yız ve pratik içinde çözmeliyiz. Bütün bunlar yanında burada yalnız hatırlatmakla yetineceğimiz bazı me seleler vardır:

Bunlar, silahlı mücadelenin geli şmesini etkileyen ve tek tek ele ala rak incelememiz gereken önemli mese lelerdir. Proletarya partisinin inşa sını, mahalli kadrolar, ideolojik yay gınlık, yurt çapında merkezi yönetimin

uygulanması, oportünizmle mücadele, askeri eğitim, köylerde silahlı müca delenin ve partinin örgütlenmesi, şe hirlerdeki örgütlenme ve mücadele bi çimi, köylük alanlarda üs bölgeleri nin kurulması vb. bu cinsten konular dır.

MİLLİ MESELE

Devrimci mücadelemizin kilit mese lelerinden biri de, milliyetler mese lesidir. Yurdumuzun Doğu bölgesinde yaşayan Kürt milliyeti ağır milli bas kılar altında kalmıştır. Burjuva ikt idarları bugüne kadar Kürtlere şid detli bir eritme politikası uyguladı lar ve bu politikalarını ırkçı teori lerle haklı göstermeye çalıştılar. Kürt emekçileri Amerikan emperyaliz mi ve toprak ağalarının sömürü ve zul mü yanında, milli baskılar altında da ezilmektedir. Bu sebeple Doğu bölge sindeki zulüm katmerlidir. Bütün Tür kiyede yürüttüğümüz mücadelede ırkçı

baskılara karşı savaşıcağız ve Kürt halkının kendi kaderini tayin hakkını tavizsiz olarak savunacağız. Türkiye'nin her milliyetten halkının omuz omuza savaşarak emperyalizmi ve gericiliği yeneceğini bütün halka kavratmalıyız. Emperyalizmin halkımızı bölme ve ezme çabalarını mutlaka boşa çıkarmalı, Türkiye'nin her milliyetten halkının devrimci birliğini pekiştirmeliyiz. Bunun için şovenizme karşı kararlı bir mücadele vermeliyiz. Türk ve Kürt milliyetlerinin eşitliğini ve kardeşliğini sağlamak için şovenizmi yenmeliyiz. Hakim milliyet şovenizmine karşı mücadeleye daha fazla ağırlık kazandırmalıyız. Çünkü Türkiye emekçilerinin birliğini birinci derecede baltalayan hakim milliyet şovenizmidir. Bununla beraber Kürt şovenizminin de emperyalizme karşı omuz omuza mücadeleyi baltaladığını unutmamalıyız. Kürt burjuvazinin ve toprak ağalarının önderliğinde yürütülmek istenen hareketler, Kürt proleterle-

ri ve yoksul köylülerinin, bütün Türkiye işçi ve köylüleriyle beraber kurtuluş mücadelesini baltalamakta ve halkların kurtuluşuna karşı çıkmaktadırlar. Bunlar aynen şöyle söylüyorlar: "Doğu Anadolu'da fabrika kurulmasına toprak ağaları mı engel oluyor ki, onlarla mücadele edelim." Toprak ağalarının ve burjuvazinin menfaatlerini savunan bu gibi düşüncelerle mücadele etmeden ve bunları Kürt emekçileri önünde açığa çıkarmadan devrimci mücadele yürütülemez. Kürt ^{lerin milli kurtuluş hareketi} ~~halkının kendi kaderini tayin~~ ~~hareketi~~, yoksul köylülere dayanan toprak devrimi mücadelesinden ve emperyalizme karşı mücadeleden koparılmaz.

Çöküşe giden emperyalizm, bazen milli kisve altında kendine bağlı gericici hareketler düzenletebilmektedir. Ne var ki, bugün Türkiye'de böyle bir şey söz konusu olamaz. Çünkü iktidarda bulunan faşist generaller çetesi, emperyalizmin en sadık müttefi

kidir. Bununla beraber Kürt halkının yaşadığı bölgenin, emperyalizmin Orta Doğu'ya hakim olma emelleri bakımından önemli bir bölge olması, gelecekteki emperyalist tertiplere karşı Kürt işçi ve köylülerini uyarmamız ve sağlam bir şekilde örgütlememiz gereğine bir kat daha önem kazandırmaktadır. Türkiye işçilerinin bir tek öncü müfrezesi vardır. İşçi sınıfının ihtilalci örgütlenmesini milli yetlere bölme gayretlerine karşı da mücadele edeceğiz. Marksist-Leninist hareket, Kürt halkının kendi kaderini tayin hakkının en tavizsiz savunucusudur ve aynı zamanda, Kürt halkının kaderinin, Kürt işçi ve köylülerinin menfaatleri yönünde tayin edilmesi için mücadele edecektir. Bununla beraber, Marksist-Leninist hareket, Türkiye'nin iki kardeş halkının kendi kaderlerini demokratik halk cumhuriyeti içinde esit haklara sahip olarak birleştirmelerine yönelik bir siyaset izleyecektir.

Ancak, bütün bu açıklamalar, milli hareketlere kuşkuyla bakmamıza yol açmamalıdır. Esas olarak milli hareketler proletaryanın müttefikidir. Bununla beraber milli hareketleri somut olarak ele almalı, o hareketin oynadığı rolü doğru bir tahlille tesbit etmeliyiz. Emperyalizme zarar veren her hareket müttefikimizdir. Bu hareketleri destekleriz, ancak proletaryanın bağımsızlığını sonuna kadar koruruz ve emperyalizme karşı yürütülen mücadelenin proletarya önderliğinde, işçi ve köylülerin menfaatleri yönünde gelişmesi için var gücümüzü ortaya koyarız. Devrimin kalıcı zaferlere ulaşması ve sosyalizme ilerlemesi buna bağlıdır.

ENTERNASYONALİZM

Enternasyonalizmi her türlü milliyetçi tutuma karşı sonuna kadar savunacağız. Bu, proletarya sosyalizmi ile burjuva ve küçük burjuva sosyaliz-

mini birbirinden ayıran temel noktalardan biridir. Hakim sınıflar daima "kökü dışarda" ithamiyle devrimci hareketleri dünya halklarının, sosyalist ülkelerin ve dünya proletaryasının mücadelesinden koparmaya çalışıyorlar. Devrimi esas olarak halkımızın gücüyle başaracağımızı ortaya koymakla beraber, halkların ve diğer ülkelerin Marksist-Leninist hareketlerinin dayanışmasını şiddetle savunacağız. Milliyetçi etkilerle enternasyonalizmden sapan bir hareket, burjuva karakterini kazanır ve devrimi zafere ulaştıramaz. Hatta karşı-devrimci bir karakter bile kazanabilir. Çin Halk Cumhuriyeti ve Arnavutluk Halk Cumhuriyetiyle dayanışma, bütün ülkelerin Marksist-Leninist partileriyle eşitlik esasına dayanan işbirliği, emperyalizme karşı savaşan halklar ve ülkelerle dostluk: Bunlar bizim asla vazgeçmeyeceğimiz esaslardır. Merkezinde sosyal-emperyalist Sovyet kliği olan modern revizyoniz-

me karşı doğru tutum almakta bazı arkadaşlar güçlük çekiyorlar. Lenin ve Stalin zamanının proletarya diktatörlüğü devam ediyormuş gibi davranıyorlar. Bazı arkadaşlar ise, modern revizyonizmin burjuva ideolojisinin ve burjuva diktatörlüğünün bir çeşidi olduğunu kavriyamıyorlar; onu, adeta sosyalizmin bir çeşidi gibi görüyorlar. SSCB'de proletarya diktatörlünü yıkan tekelci bürokrat-burjuva kliğinin bütün dünyada oynadığı karşı-devrimci rolü halkımıza göstererek onun uyanıklığını sağlamaya ve bunun Orta Doğunun geleceğindeki önemini kavratmaya gayret göstermeliyiz. Bununla beraber yurdumuzun Amerikan boyunduruğu altında bulunduğunu ve baş düşmanımızın Amerikan emperyalizmi olduğunu unutmamalıyız. Amerikan emperyalizmiyle sosyal emperyalizm arasında ki çelişmelerden ustaca yararlanmalıyız. Elbette bu, ilkelerden asla taviz vermeyen ve bütün gerçekleri kit

78

lelere açıklayan bir tutumla mümkündür. Taktik ustalık, sağlam ilkelere dayandırılmazsa, oportünizm şeklinde yozlaşır.

OPORTÜNİZMLE MÜCADELE

Politikamızın ana hatlarını tesbit ederken, Türkiye'deki çeşitli revizyonist ve oportünist akımlara karşı tutumumuzu da belirlemek gerekir. Bunlar hakkındaki görüşlerimizin özetidir:

TİP Yönetici Kligi (veya Aren-Boran oportünist burjuva kligi), parlamentarizme batmış ve emperyalizme teslim olmuş bir burjuva kligidir. Faşist sıkı yönetime toptan teslim olmaları, onun "adaletine" sığınmaları ve mahkemelerde ihtilali reddederek şahıslarını kurtarmaya çalışan gerici tutumları bunu bir kere daha kanıtladı. Bunların dillerinden düşürmedikleri "sosyalizm" hiç şüphesiz burjuva sosyalizmidir. Esasen sosyalizmin iki çeşit olduğunu şöyle

yerek, kendilerini Marksizm-Leninizmden ayırmaya özel dikkat gösterdiler. Hatta mahkemelerde "bilimsel sosyalizm"i proletarya diktatörlüğünden ayırarak ve sosyalizmi bir "bilimsel inceleme metodu" derekesine düşürerek, aslında kendileri alçaldılar. Bütün dünya proletaryasının anladığı sosyalizm, proletarya diktatörlüğüdür. Bunu başarabilmek için burjuvazinin dağıtamıyacağı, tam tersine onu yıkabilecek bir örgütlenme ve mücadele tarzı gerekir. Aren-Boran kligi, tabiatları gereği hakim sınıfları silahlı mücadeleyle yıkmaya değil, düzenin bazı reformlarla korunmasını seçtiler. Bunlar sıkı yönetim görevlilerini evlerinde beklediler. Çünkü burjuvazinin kendilerine iyi muamele edeceğinden ve tekrar bırakacağından emindiler.

Mihri Belli ve Hikmet Kıvılcımlı klikleri, burjuvazinin darbeciliğini temsil ediyorlar. Bunlar, darbe komplotları ve kitle mücadelesi açısından

ise legalizm batağında kaybolup git-tiler. H.Kıvılcımlı taraftarlarının mahkemelerdeki burjuva-milliyetçi tu-tumunu ibretle izlemeliyiz. Bunlar, ha-kim sınıfların ordusuna methiyeler yağdırmaya devam ediyorlar. "Ordu men-subu olmanın şerefinden", "Türk ordu-sunun üniformasını taşımanın şerefinden" söz ediyorlar. Oysa şerefli olan halka hizmet etmek ve halk silahlı kuvvetlerinin üyesi olmaktır. Devrim, halkın silahlı gücüyle, hakim sınıfların ordusu parçalanarak gerçekleşir. Her iki klik de 12 Marttan sonra mü-cadeleye devam edemedi ve silindiler.

Berlin "TKP" Kulübü, sosyal emperyalizmin işbirlikçisi burjuva kliğinin yönetimindedir. Şefik Hüsnü'lerin başında bulunduğu proletaryanın devrimci partisinin yönetimi, Yakup Demirin oportünistlerince gaspedilmiş ve parti modern revizyonizmin uydusu bir burjuva kulübü haline getirilmiştir. Başlıca faaliyetleri bürokrasi ve burjuva aydınları içinde örgütlenerek

sosyal emperyalizmin işbirlikçisi bir burjuva kadro yaratmaktır. Bunun dışında bazı sendika ağaları aracılığıyla işçi sınıfını devrim yolundan çevirmeye ve burjuvazinin peşine takmaya çalışıyor.

"TKP" kliği, Türkiye'de işçilerin ve köylülerin iktidarının kurulmasına sonuna kadar karşı koyacak başlıca kliklerden biridir. Bunlar devrimin yeminli düşmanlarıdır. Bir yandan parlamentarizmin ve reformculuğun batağında yüzerken, diğer yandan da hakim sınıfların ordusu içinde darbeci burjuva klikleriyle işbirliği imkanlarını aramaktadırlar. Kadrolarımız "TKP" kulübünün karakterini iyi tanımalıdır ve taşıdığı şanlı işmin tam tersi olduğunu bilmelidir.

"Yön"- "Devrim" : Reformcu burjuvazinin darbeci akımıdır. İşçi ve köylülerin iktidarına karşıdır. Bir kısım aydınları ve yurtsever subayları aldatarak, onların kaderlerini işçi ve köylülerle birleştirmelerine engel

oluyorlar. Hiç bir köklü değişiklik yapamazlar. Emperyalist tekellerle her an uyuşmaya hazırlar. Şartlara göre sosyal emperyalistlerle de işbirliği yapabilirler ve onların Türkiye'deki kukla iktidarı olabilirler. Her an anti-komünist bir kampanyaya katılabilirler. Bu kadronun mensupları faşist bir iktidarda dahi görev alabilmektedir. Bütün bunlara rağmen işbirlikçi büyük burjuvaziyle çelişmeleri dolayısıyla bunlarla belli ittifaklar yapılabilir. Unutulmaması gereken nokta, bunların bugün iktidarda olan işbirlikçi büyük burjuvazinin yerini almaya talip olan tekeli bürokrat bir kadro ve zümre oluşturmaya çabalamalarıdır.

DİSK Yönetici Kligi, işçi sınıfının iktisadi ve demokratik haklarını zaman zaman savunuyor. Ancak bu, işçi sınıfının burjuva politikasıdır. DİSK yöneticileri, işçi sınıfının devrimci mücadelesi karşısında

önemli bir engeldir. Devrim değil, reform yolundalar. Marksizm-Leninizme düşmanlar. Gerici iktidarlarla her an uzlaşabilirler ve uzlaşıyorlar.

DİSK yönetici kligine karşı hem mücadele edeceğiz, hem ittifak yapacağız. İşçi sınıfının iktisadi ve demokratik bütün hareket ve taleplerini aktif olarak destekleyecek ve bunları yaratacağız. Öte yandan kısmi taleplerle yapılan her mücadeleyi ihtilalcı siyasi hedeflere bağımlı kılmak ve gerçek kurtuluş yolunu tavizsiz savunacağız. İşçi sınıfını burjuvazinin peşinden sürüklemeye çalışan sendika ağalarıyla sürekli mücadele edeceğiz. Lenin'in belirttiği gibi, bu türden hainlerin ipliği pazara çıkarılmadıkça, işçi sınıfının kurtuluşu gerçekleştirilemez. DİSK içinde devrimci bir kanat oluşturmak için işçi tabanını ve fabrika temsilcilerini Marksizm-Leninizme kazanmaya özel önem vermeliyiz.

THKP ve THKO : Aynı hareketler olarak ortaya çıkmalarına rağmen pratikte küçük burjuva devrimciliğinin ikiz kardeş olan temsilcileridir. THKP bazı Marksist-Leninist terimlerle kendini gizlemektedir, ama mücadeleyi kavrayışları, ideolojisinin özü, çalışma tarzı THKO ile esasta aynıdır. Bunlar aynı ipte oynayan iki cambaz gibidir. Aralarındaki rekabet, hataların daha da derinleşmesine yol açıyor. Eğitilmiş ve modern silahlara sahip seçkin bir grubun devrimi yapacağı görüşündeler. Kitlelere güvenleri yoktur. Kitlelerin inisiyatifini geliştirmek, kitleler içinde kök salmak ve onlara silahlı mücadelede öncülük etmek meseleleri yoktur. Kitleyi en fazla bir destekçi ve yardımcı olarak görüyorlar. Bu sebeple, seçkin bir grubun eylemciliği teorisi, halk yığınları içinde pasifizm olarak ortaya çıkıyor. Örgütlenmeleri de buna uygundur.

THKP ve THKO, küçük burjuva aydınlarının bir saman alevi gibi parlayıp sönen öfkesini ve sabırsızlığını temsil etmektedir. Çizgilerine baştan sona hakim olan özellik budur. Halkın kendiliğinden kalkıp kendilerini izleyeceğini sanıyorlar. Halk kendilerini izlemeyince de, halkın "korkak" olduğunu söylemeye kadar varıyorlar. Oysa halkımız korkak değil, yiğittir. Ne var ki, terörizm ve ekonomizmin kendiliğindenci ideolojisi ve örgütlenmesi halka önderlik edemez.

İdeolojileri, üretim ilişkileri temeline dayanan Marksist-Leninist sınıf tahlili değildir. Bunun yerine salt askeri, coğrafi ve teknik bir bakış açısına sahiptirler. Mesela THKP Türkiye'de köylük alanlardan gelişmesinin, toplumumuzun yarı sömürge, yarı feodal yapısından gelmediğini ileri sürüyor. Bunlara göre, "emperyalizmin karnı kırlarda yumuşaktır" ve bu "yumuşaklık" coğrafi ve askeri se-

beplerle ilgilidir. Oysa devrimin köylük alanlardan gelişmesinin sebebi, nüfusun yüzde yetmişinin oturduğu köylük bölgelerde halk ordusunun esasını oluşturan, ezilen milyonlarca köylünün varlığıdır. Bu durum doğrudan doğruya Türkiye'nin geri bir tarım ülkesi olmasından gelmektedir. Köylük bölgelerin esas mücadele alanı ve köylülüğün temel güç olmasıyla ilgili olarak "Yaşasın Halk Savaşının Zaferi"nde şöyle deniyor:

"Gerçekten köylüler, Çin orduları için gerekli insan gücünün esas kaynağı oldu. Uzun bir savaş için gerekli maddi kaynak ve malzeme ikmal köylülerden sağlanıyordu." (Yaşasın Halk Savaşının Zaferi, 2. Baskı, s.26)

Görüldüğü gibi Mao Zedung'un halk savaşı teorisi, köylük bölgelerde esas mücadelenin yürütülmesini coğrafi ya da teknik, insan dışı bir etkene bağlamıyor. Bunu devrim yapacak ezilen insan yağının köylerde olmasıyla açık

lıyor. Nitekim, ordularının sayıca az olması sebebiyle Japon emperyalistlerinin kırlara hakim olamayışları, ikinci derecede bir etken olarak ele alınmaktadır. Görüldüğü gibi "emperyalizmin karnın kırlarda yumuşak olmasından" çok, devrimci hareketin yumruğunun milyonlarca köylü sayesinde bu alanlarda güçlü olması söz konusudur. Köylerin esas mücadele alanı olması, kırların vasfından ileri gelseydi, emperyalist ülkelerde de köylerin esas mücadele alanı olması gerekirdi. Oysa köylü nüfusun küçük bir azınlık olduğu emperyalist ülkelerde esas güç işçi sınıfıdır ve esas mücadele alanı şehirlerdir. Köylerin esas mücadele alanı olması, ülkenin sosyo-ekonomik yapısıyla ilgili bir meseledir.

THKP anti-Marksist teori gevezeliklerini, saçma sapan laf kalabalıklarıyla gizlemeye ve zihinleri bulandırmaya önem veriyor. THKO ise teorik meselelerle ve toplumumuzun tahliliyle

hemen hiç ilgilenmiyor.

Her ikisinin de halk kitlelerinin istek ve ihtiyaçlarından haberleri yok. Bu sebeple mücadelelerini soyut anti-emperyalist sloganlarla yürütüyorlar ve bunun halkla ilişkisini gösteremedikleri gibi göremiyorlar da. Buna bağlı olarak düşmanı doğru seçmiyorlar. Halkın köylük alanlarda iktidarı ele geçirmek için azıllı sınıf düşmanlarını yoketme mücadelesi yerine, halkı seferber etmede etkin olmayan hedefler seçiyorlar. Halka güvenmek ve dayanmak yerine, malzemeye ve silaha üstünlük tanıyorlar. Malzeme ve silah temini için eylemi, hareket noktası ve tek eylem şekli görüyorlar. Bilmiyorlar ki, halkın somut sınıf düşmanlarına karşı yürütülen bir mücadele, en güçlü halk desteğini her yönden, malzeme ve maddi imkan yönünden de sağlar. Malzeme ve silah yönünden güçsüz oldukları zaman, teslimiyet ve yılgınlığa kapılıyorlar. Bu durumlarda

mücadeleye devam etmenin "provokasyon" olacağını, yapılacak bir şey olmadığını dahi savunuyorlar.

Halkın şiddetinin ne kadar büyük ve yaratıcı bir güç olduğunu, emperyalizmi ancak halkın şiddetinin yeneceğini kayıramıyorlar. Üyelerinin bilincini geliştirerek onları savaşa sokmak ve fedakarlığı öğretmek yerine tek tek "başlarını belaya sokarak" mücadelelerine kazanmaya çalışıyorlar. Dolayısıyla, üyelerinde halk için fedakarlık bilinci yerine kendini savunma ve bireycilik geliyor. Bu durum polis karşısında hepsinin çözülmesine yol açıyor. Herşeyi anlattıktan ve arkadaşlarını ele verdikten sonra, mahkemelerde bu teslim oluşlarını bir gösteriş ve övünme haline getirebiliyorlar. Bir proleter devrimci örgüt bağlarını, giriştikleri eylemleri ve eyleme kimlerin, nasıl katıldığını anlatmaz. Gizliyece-

ği en önemli şey, onun örgütüyle bağıdır ve örgütünün sırlarıdır. Mahkemelerde siyasi fikirlerimizi sonuna kadar savunmak başka şeydir, sırları ortaya dökmek başka şey. Bunlar mahkemelerde, burjuvazi karşısında örgüt disiplinini ve kararlarını dahi savunmaktan vazgeçmektedirler. Mesela, "THKP Genel Komite" üyesi olduklarını söyleyen iki tanesi "Elrom'un öldürülmesine karşıydık" diyerek cezalarının hafiflemesi için örgüt kararını sonuna kadar savunmaktan yan çiziyorlar. Oysa bir komünist olsalardı, karara muhalif kaldıklarını burjuvazi önünde açıklamazlar ve örgüt kararını zayıflatmazlardı. Hele bunu burjuvazinin insafını harekete geçirmek için hiç yapmazlardı.

Küçük burjuva kahramanlığına önem veriyorlar. Önderleri çoğunlukla şöret ve mevki düşkünü. Kollektif mücadele ruhu zayıf, gösterişçilik yaygın. Disiplin anlayışları, burjuva ordularındaki disiplin anlayışıdır. Küfür

ve hotzota dayanarak, disiplin kurma eğilimleri var. Takipçileri arasında lumpen eğilimler görülüyor. Bütün bunlarla beraber, birçok devrimci unsur bunların etkisi altındadır. Tereddüt içinde bulunan bu devrimci unsurları Marksizm-Leninizm safına kazanmaya önem vermeliyiz.

Gençlik içindeki bir çok aktif unsurun THKP ve THKO gibi maceracı kliklerin peşinden gitmesinin baş sorumlu su modern revizyonist kliklerdir. Aren-Boran oportünistleri, proletarya hareketini tarihinden ve Marksizm-Leninizmden koparmaya çalışarak, genç devrimcilerin önlerini karartmada hayli etkin oldular. Mihri Belli ve Hikmet Kıvılcımlı gibi revizyonistler ise "sözde devrimci" orduların darbesine ortam hazırlıyacağız düşüncesiyle gençliği her türlü maceracılığa teşvik ettiler. Gençliğin emekçi yığınlarıyla kaynaşmasını engellemeye çalıştılar. Devrim dergisi gibi burjuva darbeci klikler de

aynı yönde gayret gösterdi, gençliği boş hayeller peşinde maceralara ve terörizme teşvik etti. Neticede bunların hepsi teslim oldu ve mücadele alanından kaçtı. Aşırı bireyci ve şöhret düşkünü THKP ve THKO yönetici klikleri ise böyle bir ortamda gençlik içinde bazı kadroları başıboş maceralara sürüklediler. THKP ve THKO nun devrime gitmeyen maceracı tutumları halkın gözleri önüne açıkça konulmalıdır. Bununla birlikte hakim sınıfların baskı ve zulmüne karşı bunları savunacağız. Davranışımız daima böyle oldu ve böyle devam edecektir.

Türkiye'de anarşizmin ve terörizmin kolayca silinip yokolacağını sanmak hatalıdır. Küçük burjuva devrimci liği için toplumumuzda yaygın bir sınıf temeli var. Emperyalist işbirlikçisi basın, sürekli olarak bu akımları kahramanlaştırmaya ve kitlelere bunları Marksist-Leninist olarak göstermeye gayret ediyor. Burjuva ideolojisinin hakimiyeti, bu akımlar için

elverişli ortam yaratmaktadır. Kitlelerin bilinç seviyesini yükseltmek yoluyla değil, onları içinde buldukları bilinç seviyesine tabi olarak kazanmaya çalışan terörizm bu bakımdan da destek bulabilmektedir. Bu sebeple yurdumuzda yeni terörist ve maceracı küçük burjuva dalgalanmaları olabilir. Kumarbaz tutumuyla hiç bir ciddi hareket yapmaksızın, önemli kadrolarını hakim sınıflara kaptıran THKO ve THKP bu olaylardan doğru ders çıkarmadılar. Tam tersine silah, malzeme ve eğitim eksikliği gibi sebeplerin bu duruma yol açtığını söylediler. Aynı hataları daha üst seviyelerde tekrar etmeleri beklenebilir. Bunların kitleler içindeki kendi küçük burjuva tutumlarını yayma çabalarını doğru değerlendirmeliyiz. Bizim devrimci kitle çalışmasından kastımız, Marksist-Leninist örgütlenme, çalışma tarzı ve programa uygun kitle çalışmasıdır. Kitleler arasında revizyo-

nizmi yaymak, hatta kitleleri bu yönde faaliyete geçirmek, devrimci kitle çalışması değildir. THKO ve THKP'nin çok yönlü eleştirisini gene ŞAFAK yarınları arasında çıkan YAŞASIN İHTİLALCİ KİTLE ÇİZGİSİ! adlı broşürden okumalıyız.

Mücadelenin hiç bir döneminde burjuva ve küçük burjuva ideoloji ve hareketleriyle mücadeleden vazgeçemeyiz. Devrimin ilerlemesi ve zafere ulaşması buna bağlıdır. Proletarya önderliği buna bağlıdır. Bu sebeple oportünizmin her türünü yığınlar önünde mahkum etmeliyiz. Bunu herşeyden önce, doğru devrimci eylemle başatabiliriz.

Öte yandan, bütün burjuva ve küçük burjuva akımlarını yerlerine koyduktan sonra onlarla Amerikan emperyalizmi ve işbirlikçilerine karşı belirli somut konularda güç birliği yapabiliriz. Ancak böyle bir gayret ve sorumlulukla güçbirliği başarıla-

bilir. Bu güçbirliği somut konularda ki ortak tutum ve eylemdir. Halkın devrimci cephesi ise işçi-köylü ittifakı temelinde kurulur ve gelişir. Hareketimiz kitleler içinde kök saldıkça halkın silahlı gücünü yarattıkça, hem proletarya önderliğinde devrimci halk cephesi güçlenecek, hem de öteki küçük burjuva ve milli burjuva akımlarını güçbirliğine zorlama imkanları gelişecektir. Güçbirliği her dönemde yapılabilir. "Biz güçlenmeden güçbirliği yapılmaz" görüşü yanlıştır. Her dönemde tecrit edeceğimiz bir düşman vardır ve bu düşmana karşı birleşebileceğimiz azami güçle birleşmek politikasını uygulayacağız.

Ş A F A K
Y A Y I N L A R I

2

Y A Ş A S I N
İ H T İ L A L C İ
K İ T L E
Ç İ Z G İ S İ

TÜRKİYE SOSYAL TIBBİ ARAŞTIRMA VAKFI